

עפ"א (באר-שבע) 11886-03-13 - אורי ניסים נ' מ.י. ו.מ.לתכנון ובניה באר טוביה

עפ"א (באר-שבע) 11886-03-13 - אורי ניסים נ' מ.י. ו.מ.לתכנון ובניה באר טוביהמחוזי באר-שבע
עפ"א (באר-שבע) 11886-03-13
אורי ניסים
על ידי ב"כ עו"ד יהונתן גבאי
נגד
מ.י. ו.מ.לתכנון ובניה באר טוביה
על ידי
ב"כ עו"ד עמוס חריף
בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
[30.04.2013]
כב' הנשיא יוסף אלון

פסק דין

1. המערער הורשע בבימ"ש השלום באשקלון (כב' השופט א. אינפלד) בעבירה של אי קיום צו שיפוטי לפי סעיף 201 לחוק התכנון והבניה התשכ"ה 1965 ובעבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר - לפי ס"ק 204 (א) (ב) ו- (ג) לחוק הנ"ל. נקבע בהכרעת הדין (מיום 3.5.11) כי בנובמבר 2005 הורשע המערער (בתיק עמ"ק 30047/04) בביצוע עבירת בניה ללא היתר של שלושה עשר מבני קרוואנים במושב בית עזרא. בגזר הדין באותו העניין ציווה בימ"ש השלום על המערער להרוס את כל המבנים הנ"ל עד ליום 1.12.06, מועד ביצוע ההריסה הוארך לאחר מכן עד ליום 1.12.07 וביום 10.4.08 קבע בימ"ש השלום כי על המערער להרוס את כל הקרוואנים עד ליום 15.5.08. המערער לא קיים הוראת בית המשפט. אדרבא, במהלך השנים שלאחר אותו גז"ד המשיך לעשות בקרוואנים שימוש מסחרי כחדרי אירוח ו/או נופש שעה שייעוד המקרקעין אוסר זאת. בגזר הדין (מיום 20.1.2013) הטיל בימ"ש השלום על המערער עונש מאסר של ששה חודשים שירוצה בעבודות שרות, עונש מאסר על תנאי וקנס בסך ₪ 240,000 או ששה חודשי מאסר תמורתו. בפני ערעורו של המערער על הרשעתו ועל גזר דינו.

2. המערער הודה בבימ"ש שלום כי אכן לא מילא אחרי צו ההריסה אולם כפר בנטען נגדו כי עשה שימוש ב- 13 המבנים למטרות אירוח ו/או נופש. הוא גם טען כי קמה לו הגנה מן הצדק נוכח סירובה, הלא מוצדק לטענתו, של הועדה המקומית לאשר את בקשתו להתרת המבנים שבנה ולשינוי הייעוד מחקלאות לאירוח ו/או נופש.

לטענתו המדובר במבנים שבנה (ללא היתר) במשקו שבמושב ואשר עפ"י מדיניות מנהל מקרקעי ישראל (החלטה מס' 1101 מיום 27.3.07) ניתן להסב שימושם מייעוד חקלאי ל"תעסוקה לא חקלאית" הכוללת לטענתו גם שימושים ל"מבני קייט כפרי".

בהכרעת הדין המפורטת קבע בימ"ש השלום, כממצא שבעובדה, כי בתאריכים 8.10.2007, ו- 6.8.08, בביקורת שערכו במקום שני עדי התביעה הפקחים אבי לוי ויעקב בן חמו - נמצאו באתר הקרוואנים הנ"ל מכוניות חונות עגלות שירות, כלי וחומרי ניקוי, קראון המשמש כמשרד קבלה, ציוד מיזוג, אנטנות לוויין ועוד אינדיקציות נוספות המעידות על כך כי באותם ימי הביקורת פעל אתר הקרוואנים כאתר אירוח פעיל ומטופח.

עדויות הפקחים נתמכו בתמונות שצילמו במקום והוצגו בפני בית המשפט. בית המשפט דחה כבלתי אמינה את גרסת המערער לפיה האתר היה אותה עת שומם ולא נעשה בו שימוש כלשהו. מסקנת הערכאה קמא הייתה "כי מבחינה עובדתית הנאשם עשה שימוש במבנים נשוא כתב האישום לצורך אירוח, דהיינו שימוש עסקי שאינו חקלאי ואינו מגורים".

בנימוקי הערעור שבכתב משיג ב"כ המערער על קביעות וממצאים אלה של הכרעת הדין. לאחר עיון בפרוטוקול ומוצגי הערכאה קמא ובחינת הכרעת הדין על הנמקותיה - לא מצאתי מקום או הצדקה להתערב בממצאי עובדה אלה, שנקבעו בהתבסס על התרשמות ביהמ"ש ממהימנות עדי התביעה, מהתימוכים שנמצאו לעדויותיהם בתייעוד ובצילומים שצולמו במקום ובהתבסס על חוסר האמון שנמצא לשופט קמא בגרסת התובע. ממצאי העובדה והמהימנות הנ"ל מבוססים כדבעי והמערער לא הצביע על פגם או שגגה שנפלו בדרך הסקתם וקביעתם. 3. הוא הדין ביחס לטענות המערער לענין טענת ה"הגנה מן הצדק" שטען בבימ"ש השלום - ושב וחזר עליה גם בערעור. אליבא דטענה זו - עפ"י פרשנותו של המערער את החלטות ממ"י ניתן לעשות שימוש מוגבל בשטחי המשק של חבר מושב לצרכים שאינם חקלאיים - ועל כן, זכאי הוא לקבל היתר לבניית אתר הקרוואנים שבנה (ללא היתר) ולשינוי ייעוד השטח ל"קייט כפרי".

כביהמ"ש קמא - גם אני סבור כי אין בטענה זו ולא כלום.

13 המבנים נבנו על ידו ללא היתר - על כך לא חלק המערער. כבר בנובמבר 2005 הורשע בבימ"ש השלום (בתיק הראשון) בעבירות של בניית שלל המבנים הנ"ל ללא היתר. על אף שנצטוו בגזר הדין (בהליך הראשון) להרוס את כל המבנים הוא התעלם במפגיע ובמצח נחושה מצו בית המשפט, הותיר את כל 13 המבנים על תילם ואף הגדיל לעשות והמשיך לעשות בהם שימוש מסחרי אסור של יחידות אירוח ו/או נופש.

לא יעלה על הדעת כי אדם יעשה דין לעצמו, יבנה 13 מבנים ללא היתר, יתעלם מצו שיפוט להריסתם, ימשיך לעשות בהם שימוש עסקי של אתר קרוואנים וקייט - וירחץ בניקיון כפיו בטענה כי עפ"י מדיניות ממ"י, הנטענת על ידו, זכאי הוא לשימוש שכזה.

גם אם הייתי מניח כי פרשנות זו את הוראות ממ"י נכונה (ואינני קובע כל עיקר אכן כך הוא) - אין חולק כי הבנייה דנן נעשתה שלא כחוק, כי צווי ההריסה השיפוטיים הופרו בריש גלי לאורך שנים וכי המערער המשיך לעשות במקום שימוש אסור על פי דין.

אדם המבקש לאכוף על רשות מרשויות המדינה, ממ"י או אחרת, זכות נטענת להתרת בניה או שינוי ייעוד במקרקעין - רשאי לעשות זאת בדרך של תקיפה ישירה בפני הערכאות המוסמכות לכך לאחר שהביא דברו בפני גופי התכנון המוסמכים לכך עפ"י דין.

המערער דנן לא זו בלבד שלא פעל בדרך זו - אלא שעשה דין לעצמו תוך רמיסת כל חוק וכל דין בפרהסיה, בשער בת רבים ובהתנהלות פסולה ופורעת חוק שנמשכה לאורך שנים.

בדין קבע בימ"ש השלום בהכרעת הדין, כי בנסיבות הערעור ומעשיו של המערער "יש לדחות את טענותיו של הנאשם להגנה מן הצדק באופן חד משמעי ובשתי ידיים".

לאור כל אלה - לא מצאתי ממש בטענות המערער לעניין הכרעת הדין וערעורו לעניין זה נדחה.

4. ומכאן לגזר הדין.

אכן, העונשים שהוטלו על המערער אינם קלים.

ברם, המדובר בהתנהלות פורעת חוק הנמשכת לאורך שנים, בבוטות, בשער בת רבים ותוך קריאת תיגר מהדהדת על מרות החוק ועל צווי בתי המשפט.

המעשים בהם הורשע המערער, התמשכותם לאורך שנים, ההסלמה משלב לשלב בעצמת הזלזול והפגיעה בחוק ובצווי בתי המשפט משווים להתנהלות אופי חמור וקשה בתחום עבריינות הבנייה.

האיש בונה מלכתחילה אתר נופש ובו 13 קרוואנים ללא היתר.

הוא מועמד לדין ומורשע עוד ב- 2005 בבנייה שלא כחוק ובית המשפט מצווה על הריסת המבנים.

בשלב זה עובר המערער לדרגה הקשה עוד יותר - הפרה בוטה של צו ההריסה שיפוטי.

ואם באלה לא די הוא ממשיך ועושה במקום שנבנה שלא כחוק, שימוש האסור כשלעצמו על פי החוק.

והנה, בעת הדיון בערעור זה (ביום 11.4.13) מודיע ב"כ המערער לביהמ"ש כי עד לעצם היום הזה - חמש שנים לאחר שנצטווה להרוס את 13 הקרוואנים - עומדים הקרוואנים על תילם - וכדברי ב"כ המערער בישיבת 11.4.13 הנ"ל:

"...המערער עד היום לא הרס את המבנים. לשאלה מדוע הוא לא עושה זאת, אני משיב שארבעה מבנים נותקו והוצאו ממקומם, לגבי יתר 8 המבנים, האיש הזה (המערער) זה הדבר היחיד ש'יש להם בחיים, וזה המשק, הם חיים על התקווה הזו שיוכלו יום אחד להתפרנס מהמבנים האלה לכן המערער לא הורס את המבנים".

מסכים אני עם בית משפט השלום, בגזר הדין, כי עניין לנו ברף הגבוה - במובנים מסוימים הגבוה מאוד - של עבריינות בנייה שיטתית, אינטנסיבית וקוראת תיגר במפגיע נגד הוראות החוק וצווי בית המשפט.

חומרת הדברים אף מתעצמת נוכח דבריו המצוטטים לעיל של ב"כ המערער במהלך הדיון בערעורו של המערער שבפני.

גם עתה - עומד הוא עדיין במריו ומצהיר במפגיע כי לא יהרוס את המבנים - ויצווה ביהמ"ש כאשר יצווה.

לא ניתן להשלים עם התנהלות פורעת חוק שכזו המערערת מן היסוד את תכלית הסדר החברתי והציבורי הגלומה בהוראות חוק התכנון והבנייה - והמבטאת זלזול עד כדי רמיסה של צווים שיפוטניים של בית המשפט.

בהינתן חומרה זו של הדברים איני מוצא כי העונשים שנגזרו על המערער חורגים מרמת הענישה הנדרשת וההולמת את חומרת מעשיו ועבירותיו - וזאת בשים לב לאיזון הנאות שערך בית משפט השלום בין חומרת המעשים לנסיבותיו האישיות של המערער (ר' לעניין זה רע"פ 4380/12 מ. אביב ואח' נ' מ"י מיום 12.7.12 וכן רע"פ 8021/09 מיום 14.4.10).

אשר על כן אני מחליט לדחות גם את ערעורו על גזר הדין.

5. סוף דבר - הערעור נדחה על כל חלקיו.

המערער החל כבר לרצות את עונש המאסר בעבודות השירות ביום 2.3.13 על פי החלטת בית משפט השלום והוא ימשיך לרצות עונש מאסר זה בעבודות שירות עד תומו.

מזכירות בית המשפט תעביר עותק פסק דין זה לממונה על עבודות השרות.

ניתן היום, כ' אייר תשע"ג, 30 אפריל 2013, במעמד המערער וב"כ עו"ד יהונתן גבאי.